Viite
Toimenpidepyyntö VNEUS2015-00471

Asia
Sosiaali- ja terveysministeriön vastaus: Parempi sääntely/EU-sääntelyn arviointi Suomen kannalta/Kartoitus

Valtioneuvoston kanslia on pyytänyt ministeriöitä ja sidosryhmiä tarkastelemaan EU-sääntelyä sekä komission lainsäädäntöehdotuksia niiden käytännön toimivuuden ja tarkoituksenmukaisuuden näkökulmasta, ml. hallinnollinen taakka.

Pääministeri Sipilän hallituksen ohjelman mukaan Suomen EU-vaikuttamisen painopisteenä on nykyistä vähäisempi, parempi ja kevyempi sääntely. EU-säännösten toimeenpanossa pidättäydytään kansallisesta lisäsääntelystä. Pääministerin 24.6.2015 antaman ilmoituksen mukaan hallitus arvioi kaikkea EU-sääntelyä talouskasvun, kilpailukyvyn ja työllisyyden näkökulmasta.

Valtioneuvoston kanslia on pyytänyt ministeriöitä ja sidosryhmiä tarkastelemaan EU-sääntelyä sekä komission lainsäädäntöehdotuksia niiden käytännön toimivuuden ja tarkoituksenmukaisuuden näkökulmasta, ml. hallinnollinen taakka. Tavoitteena on identifioida mahdollisimman tarkasti säädökset ja säännökset sekä ehdotukset, jotka ovat suomalaisille toimijoille ongelmallisia. Erityisesti huomioita tulisi kiinnittää negatiivisiin vaikutuksiin talouskasvun, kilpailukyvyn ja työllisyyden kannalta.

Sääntelyn parantaminen ja yksinkertaistaminen ja sääntelyn aiheuttaman hallinnollisen taakan vähentäminen niin EU-tasolla kuin kansallisestikin on kannatettavaa. Samalla on kuitenkin huomioitava, että joillain aloilla kuten sosiaali- ja terveysministeriön hallinnonalalla on sääntelyä, joka on tarpeen muun muassa työntekijöiden ja terveyden suojelemiseksi kuten myös sisämarkkinoiden toimivuuden kannalta.

<u>Työturvallisuuslainsäädäntö</u>

Jos **kampaamoalan puitesopimus** saatettaisiin voimaan direktiivinä, sisältäisi se jo olemassa olevan lainsäädännön kanssa päällekkäisiä määräyksiä. Lisäksi se olisi itsenäisen ammatinharjoittajan osalta ongelmallinen nykysääntelyn kannalta. Puitesopimus voitaisiin panna täytäntöön muulla tavalla kuin sitovana EU-lainsäädäntönä eli työmarkkinajärjestöjen sopimuksella, jonka noudattamista sopijapuolet itse valvoisivat.

Direktiivi 90/269/ETY (terveyttä ja turvallisuutta varten asetettavista vähimmäisvaatimuksista sellaisessa käsin tapahtuvassa taakkojen käsittelyssä, johon liittyy erityisesti työntekijän selän vahingoittumisen vaara) ja **direktiivi 90/270/ETY** (turvallisuutta ja terveyttä varten näyttöpäätetyölle asetettavista vähimmäisvaatimuksista) ovat vanhentuneet ja tarpeen saattaa ajan tasalle. Direktiivien vanhentuneisuus on myös todettu komission hiljattain COWI:lta

tilaamassa selvityksessä. Selvityksen tiivistelmä on saatavilla osoitteessa: http://www.ibec.ie/IBEC/DFB.nsf/vPages/Occupational_Health_and_Safety~European_News~'evaluation-of-the-practical-implementation-of-the-eu-occupational-safety-and-health-%28osh%29-directives-in-eu-member-states'--june-2015,-dg-employment,-social-affairs-and-inclusion-19-08-2015/$file/OSH_DIR_Executive_summary_1.0.pdf

Sosiaali- ja terveysministeriö on pyytänyt Työturvallisuussäännöksiä valmistelevan neuvottelukunnan (TTN) jäsenorganisaatioiden näkemyksiä EU-sääntelyn tarkastelusta ja paremmasta sääntelystä. Alla organisaatioiden näkemyksiä.

Elinkeinoelämän keskusliiton EK:n mukaan direktiivien implementointiin liittyvät ongelmat johtuvat työnantajan näkökulmasta lähinnä niihin kohdistuvan valvonnan erilaisesta ja joskus turhan tiukasta tulkinnasta, ei niinkään itse säännöksestä. Esimerkiksi henkilösuojaimia koskevat vaatimukset ovat usein ylimitoitettuja kuten vaatimus maalareiden kypärä- ja silmänsuojauspakosta tai että pitää olla metsurin varusteet, jos joutuu rakennustyömaalla käyttämään moottorisahaa. Vaarojen arviointi tehdään usein työsuojeluviranomaisten toimesta ns. yhdellä kammalla ja unohtamalla usein työpaikkojen erilaiset olosuhteet.

Näyttöpäätedirektiivi (ja sen kotimaiset asetukset) pitäisi EK:n mukaan kumota pikaisesti vanhentuneina.

Palkansaajakeskusjärjestöjen (Suomen Ammattiliittojen Keskusjärjestö SAK ry, Toimihenkilökeskusjärjestö STTM ry ja Akava ry) mukaan Valtioneuvoston nykyinen lähtökohta, jonka mukaan EU-säätelyn toimivuutta pitää arvioida kilpailukyvyn ja työllisyyden lisääntymisen näkökulmasta samalla kun varmistetaan työntekijöiden, kuluttajien ja ympäristön suoja, on edelleen hyvä lähtökohta Suomen kannaksi EU:n paremmasta säätelystä. Tämä pätee myös EU:n agendaan ”Paremmalla säätelyllä parempiin tuloksiin”.

On huomion arvoista, että Paremman säätelyn agendassa todetaan, ettei paremmassa säätelyssä ole kyse säätelymäärän vähentämisestä tai lisäämisestä eikä tiettyjen politiikanalojen sääntelyn purkamisesta tai painoarvon vähentämisestä eikä erityisesti eurooppalaisille tärkeiden arvojen, kuten sosiaalisen suojelun, ympäristön suojelun eikä perusoikeuksien ml. terveys, kyseenalaistamisesta. Myös huomio siitä, että vaikutusten ja säätelyn toimivuuden arvioinnissa on kuultava niiden näkemyksiä, joihin vaikutukset kohdentuvat.

Paremman säätelyn tarvetta arvioitaessa on erittäin tärkeää ymmärtää, että työ- ja sosiaalilainsäädännön lisäksi monella muulla politiikkasektorin lainsäädännöllä on suoria tai epäsuoria vaikutuksia palkansaajien turvaan, asemaan ja perusoikeuksiin. Esimerkkinä mainittakoon pelkästään yritysten kannalta niiden kilpailukykyä parantamaan esitetty ”pienet ensin”-periaate, joiden ensisijaisena tavoitteena on vähentää pienten- ja keskisuurten yritysten taakkaa/kustannuksia. Jos lähtökohta on näin suppea, substanssilainsäädännön arviointi jää liian yksipuolisen sidosryhmän arvioitavaksi.

Valitettavasti VNK:n paremman säätelyn kysely tulkitsee komission tiedonantoa jopa sitä itseään kireämmin, kun se pyytää vastaanottajia keskittymään arvioissaan erityisesti vain nykyistä vähäisempään, parempaan ja kevyempään säätelyyn vielä erikseen pelkästään ongelmallisiin säädöksiin.

Onkin tärkeää, että niin Suomen kuin Komission, Neuvoston sekä Parlamentin kannan muodostuksessa huomioidaan myös niiden sidosryhmien näkemys, joiden mielestä EU- lainsäädäntö on tällä hetkellä tarkoituksenmukaista ja siinä ei ole aina ongelmia. Sidosryhmien kuulemisen pitää olla myös ehdottoman tasapuolista. Ei riitä, että työmarkkinaosapuolilla on erityisasema pelkästään SEUT-sopimuksen 154-artiklan nojalla järjestettäviin komission kuulemiin ja SEUT-sopimuksen 155 artiklan nojalla laadittaviin ehdotuksiin.

Palkansaajien keskusjärjestöjen mukaan Työntekijöiden terveyttä ja turvallisuutta koskeva sääntely nojaa työntekijöiden suojelun periaatteeseen. Työntekijän suojelun periaate on omaksuttu perustavaa laatua olevaksi lähtökohdaksi myös Yhdistyneiden kansakuntien (mukaan lukien Kansainvälinen työjärjestö ILO) ja Euroopan neuvoston ihmisoikeussopimuksissa. Näihin kansainvälisiin sopimuksiin ovat myös Euroopan unionin jäsenvaltiot sitoutuneet.

Euroopan unionin sääntelyn taustalla ovat olleet samat periaatteet, ja sääntelyn tavoitteena on turvata työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden suojelun vähimmäistaso Euroopan unionin jäsenvaltioissa. Palkansaajakeskusjärjestöt katsovat, että suojan tasoa ei tule heikentää miltään osin, vaan tarvitaan edelleen yhteistä, suojelun vähimmäistason turvaavaa lainsäädäntöä sekä olemassa olevan lainsäädännön tehokkaan toimeenpanon edistämistä kaikissa jäsenvaltioissa.

Sääntelyn purkamisen sijaan tarvitaan edelleen sellaista nykyaikaista sääntelyä työntekijöiden suojelemiseksi, mikä vastaa muuttuneeseen työelämään ja työstä aiheutuvien terveysvaarojen hallintaan. Työntekijöiden suojelun edistämisen sijaan Euroopan unionissa on viime vuosina ollut suuria vaikeuksia uudistaa lainsäädäntöä vastaamaan työelämässä työntekijöiden terveyttä ja turvallisuutta vaarantavien riskien hallitsemiseksi ja torjumiseksi. Esimerkkinä laahaavasta lainsäädäntöprosessista voidaan mainita ergonomiadirektiivin uudistusprosessi, joka vuosia kestäneen valmistelun jälkeen pysähtyi komissioon.

Sääntelyn purkamisen sijaan on syytä kiinnittää huomiota työnantajiin kohdistuvan sääntelytaakan vähentämiseen muilla keinoin. Työnantajille sääntelystä aiheutuvaa taakkaa voidaan lievittää esimerkiksi asianmukaisella tiedottamisella, ohjeistuksella, neuvonnalla ja valvonnalla. Erityisesti pienille työpaikoille tulee olla helposti saatavilla ohjeita ja opastusta työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden edistämiseksi työssä. REFIT-selvitystoimissa tulee huolehtia myös siitä, että työntekijöiden ja kansalaisten oikeusturvan kannalta olennaiset normit säilyvät ja toimivat jatkossakin tehokkaasti myös käytännössä. Jo tällä hetkellä monien työoikeudellisten normien osalta tilanne on se, että mm. riittämätön viranomaisvalvonta on käytännössä johtanut lakisääteisen oikeussuojan heikentymiseen.

Palkansaajakeskusjärjestöt eivät voi hyväksyä ehdotuksia, joiden mukaan pienten ja keskisuurten yritysten hallinnollista taakkaa tulisi vähentää mm. lieventämällä työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden suojelemiseksi säädettyjä velvoitteita. Työntekijöille tulee taata sama suojelun taso niin pienissä kuin suurissakin yrityksissä. Tutkimusten mukaan työsuojelun ja työhyvinvoinnin edistäminen työpaikoilla lisäävät toiminnan tuloksellisuutta ja tuottavuutta.

Lopuksi palkansaajakeskusjärjestöt kiinnittävät eritystä huomiota siihen, että lausuntopyynnössä säännöksiä on pyydetty tarkastelemaan talouskasvun, kilpailukyvyn ja työllisyyden kannalta. Palkansaajakeskusjärjestöt toteavat, että

työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden suojelemiseksi säädettyä lainsäädäntöä tulee tarkastella ensisijaisesti lainsäädännön tavoitteiden toteutumisen kannalta, eikä alisteisesti suhteessa talouskasvuun, kilpailukykyyn tai työllisyyteen.

Työterveyslaitos teki vuonna 2014 selvityksen työsuojeludirektiivien toteutumisesta suomalaisilla työpaikoilla. Sen yhteydessä käydyissä haastatteluissa nousi esille mm. seuraavia asioita, jotka vastaavat Työterveyslaitoksen käsitystä asiasta:

- Säännöksistä ei koeta olevan hallinnollista taakkaa
- Pienille yrityksille ei ole tarpeen tehdä lievennyksiä
- Näyttöpäätedirektiivi on vanhentunut (tekniikan muutokset)
- Ergonomiadirektiiviä tulisi pohdiskella

Taloudellinen elpyminen, kriisinratkaisu ja vakuutustakuujärjestelmä

Euroopan komissio on keväällä 2015 alustavasti ottanut esiin, että vakuutusalan valvontaviranomaisten toimivaltuuksia laajennettaisiin siten, että puuttuminen nykyistä aikaisemmassa vaiheessa vakuutusyritysten taloudellisiin ongelmiin olisi mahdollista. Samassa yhteydessä on pohdittu myös euroopanlaajuisen vakuutustakuujärjestelmän käyttöönottoa. Asiasta on annettu valtioneuvoston selvitys eduskunnalle. Eduskunta on yhtynyt valtioneuvoston kantaan lisäpainotuksin (E 4/2015 vp; TaVL 2/2015 vp). E-kirjeessä esitetään seuraavaa.

Suomi katsoo, että lainsäädännön tulee tarjota vakuutusyhtiöille ja valvontaviranomaisille tarkoituksenmukaisia ja tehokkaita keinoja, joiden avulla voidaan turvata yhtiön toiminnan jatkuvuus sekä vakuutuksenottajien, vakuutettujen ja korvauksensaajien edut vakuutusyhtiön ajauduttua taloudellisiin vaikeuksiin. Suomi ymmärtää siten komission yleiset tavoitteet ja sääntelyn tärkeyden vakuutustoimialan vakaudelle ja sosiaalisten riskien hallinnalle sen tarkastellessa henki- ja vahinkovakuutusyritysten sekä jälleenvakuutusyritysten taloudellista elpymistä ja kriisinratkaisumenetelmiä. Suomi katsoo, että ensisijaisena keinona edellä mainittujen tavoitteiden toteuttamisessa on pidettävä Solvenssi II -direktiivillä luotua täysharmonisoitua vakavaraisuussääntelyä sekä tehokasta ja mahdollisimman yhtenäistä valvontaa. Solvenssi II -sääntelyn tavoitteiden toteutuessa vakuutusvalvoja asettaa vaikeuksiin joutuneen vakuutusyhtiön selvitystilaan oikea-aikaisesti ilman, että asiakkaiden edut vaarantuisivat. Lisäksi Suomi on kiinnittänyt huomiota Euroopan parlamentin ja neuvoston (2001/17/EY) vakuutusyritysten tervehdyttämisestä ja likvidaatiosta antaman direktiivin sääntelyn riittävyyteen.

Suomi pitää tärkeänä, että asiakkaiden edut turvataan jatkossakin tarpeellisiksi katsottavilta osilta kansallisten vakuutustakuujärjestelmien avulla. Uuden sääntelyn valmistelun sijasta on aiheellista keskittyä Solvenssi II -sääntelyn tehokkaaseen ja yhdenmukaiseen soveltamiseen sekä sen valvontaan. Suomi ei siten pidä Euroopan komission harkitsemaa lisäsääntelyä tarpeellisena muutoin kuin mahdollisesti systeemisesti merkittävien vakuutusyritysten osalta, jos kattava vaikutusarviointi antaa tähän perusteita. Tämäkään ei saa johtaa sääntelyn asteittaiseen laajentamiseen myös muuhun vakuutussektoriin eikä varsinkaan yhteisvastuun lisäämiseen EU-alueella. Suomi suhtautuu kielteisesti yhteistakuujärjestelmien käyttöönottoon. Lisäksi kansallinen lakisääteinen

työeläkevakuuttaminen on nykyiseen tapaan pidettävä kokonaisuudessaan EU-sääntelyn ulkopuolella.

Lääkelainsäädäntö

Sosiaali- ja terveysministeriö on tiedustellut Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus Fimealta näkemyksiä lääkealan sääntelyn käytännön toimivuudesta. Erityisinä ongelmakohtina Fimea on tunnistanut käytännössä ihmis – ja eläinlääkedirektiivien 1) laajuuden, 2) yksityiskohtaisuuden 3) tulkinnanvaraisuuden sekä 4) jatkuvan *”lainsäädännöllisen muutosprosessin”.* Tämä on aiheuttanut vaikeuksia kyseisten direktiivien implementoinnissa ja sen jälkeen kansallista normistoa sovellettaessa käytäntöön. Alla Fimean näkemyksiä.

Valmisteilla oleva komission eläinlääkeasetus -ehdotus, jolla kumotaan eläinlääkedirektiivi (2001/82/EY), on Fimean näkemyksen mukaan normina edistysaskel toimialaa koskevan EU-sääntelyn osalta. Näin saadaan suoraan ja välittömästi kansallisesti sovellettavaa EU-sääntelyä, jonka valmistelussa Suomen kansalliset viranomaiset ovat aktiivisesti mukana, mukaan lukien Fimea. Lisäksi kansalliset sidosryhmät ovat mukana valmistelussa lausuntojen muodossa. Asetus tulee voimaan samaan aikaan, saman sisältöisenä jokaisessa EU:n jäsenmaassa *(siirtymäajat)*, jonka johdosta Fimean käytännön toiminta juridisesti selkeytyy ja hallinnollinen taakka helpottuu. Fimean näkemyksen mukaan tämänkaltaista EU-sääntelyä tulisi jatkossakin suosia.

Suomen EU-vaikuttamisen kannalta olisi Fimean mukaan rakentavaa, että **ihmislääkedirektiivi (2001/83/EY)** muutettaisiin asetukseksi vastaavalla tavalla kuin nyt käsittelyssä oleva eläinlääkeasetus -ehdotus. Tällöin päästäisiin parempaan sääntelyyn koko EU:n ihmislääkesektorilla eli:

1) vähennettäisiin merkittävästi kansallisten viranomaisten ja komission hallinnollista taakkaa sekä saavutettaisiin kustannussäästöjä
2) yhtenäistettäisiin ihmislääkelainsäädäntöä tarkemmin jäsenvaltioiden välillä
3) ihmis- ja eläinlääkelainsäädäntö olisi samalla normitasolla EU:ssa (myyntilupien muutokset ovat jo samalla tasolla asetuksen tasolla)
4) EU:n lääkelainsäädännön oikeudelliset tulkinnat vähenisivät sekä kansallisissa tuomioistuimissa että Euroopan unionin tuomioistuimessa
5) lääkelainsäädäntöä koskevat muutokset voitaisiin viedä läpi keskitetysti ja samalla aikataululla koko EU:ssa (direktiivien implementoinnit ovat olleet aina eriaikaisia jäsenvaltioiden välillä)
6) välittömästi voimaan tulevalla EU-normilla (asetus) lääkevalmisteiden sisämarkkinat toimisivat paremmin

Komission ehdotus eläinlääkeasetuksen osalta on selkeyttävä, jäsenvaltioiden hallintotaakkaa vähentävä ja tuo mukanaan kaikki edellä mainitut positiiviset vaikutukset.

Kansallisesti tärkeää on EU-asetuksia säädettäessä antaa kansallista liikkumavaraa joissakin jäsenmaalle tärkeissä kohdissa. Lisäksi huomiota tulee kiinnittää komission valtuussäännöksiin antaa asetuksessa mainituista asioista delegoituja säädöksiä.

Direktiivien implementointi ja implementoinnin seuranta on hallinnollisesti erittäin työlästä, ongelmallista ja kallista kansallisille viranomaisille ja

komissiolle. Kun tarkstellaan ihmislääkedirektiivin (2001/83/EY) sisältöä ja tavoitteita, voidaan nähdä kyseisen direktiivin sisällön ja tavoitteiden jo muodostuneen melko selkeäksi jäsenvaltioiden ja komission välillä, jonka johdosta direktiivin koko sisältö olisi mahdollista säätää EU:ssa asetuksen tasolla. Tätä puoltaa myös se, että ihmis- ja eläinlääkkeiden myyntilupien muutoshakemuksista säädetään jo EU:ssa asetuksen tasolla. Ihmislääkkeiden osalta voidaankin nykyisin puhua jo kaksinkertaisesta / päällekkäisestä lainsäädännöstä, koska direktiivi on erittäin yksityiskohtainen ja sen tulee olla yksityiskohtaisesti implementoituna jäsenvaltion kansalliseen lainsäädäntöön. Tätä implementointia komissio valvoo erittäin tarkasti.

Terveydenhuollon laitteita ja tarvikkeita koskeva lainsäädäntö

Terveydenhuollon laitteiden ja tarvikkeiden (lääkinnällisten laitteiden) osalta EU:ssa on valmisteilla **asetukset lääkinnällistä laitteista ja in vitro -diagnostiikkaan tarkoitetuista lääkinnällisistä laitteista**, jotka korvaavat nykyiset direktiivit. Neuvotteluissa on edetty trilogi -vaiheeseen, joten näiden asetusten, jotka käytännössä tiukentavat monilta osin sääntelyä, sisältöön ei tässä vaiheessa enää merkittävästi pystytä kansallisesti vaikuttamaan. Suomi on lähtökohtaisesti suhtautunut myönteisesti asetusten päätavoitteisiin, vaikka kaikilta osin velvoitteiden ja tavoitteiden tasapaino ei aina välttämättä toteudu. Asetusehdotukset sisältävät monia toimivaltuuksia säätää yksityiskohdista täytäntöönpanosäädöksin ja delegoiduin säädöksin. Tämä voi vaikeuttaa tulevien säännösten kokonaisuuden hahmottamista ja vähentää sääntelykokonaisuuden ennakoitavuutta. Toisaalta asetusten kansallisen täytäntöönpano, kun se vaihe tulee, tulee edellyttämään resursseja.

Kliiniset lääketutkimukset

Kliinisiä lääketutkimuksia koskeva EU-asetus (536/2014) julkaistiin 27.5.2014. Asetuksen soveltamisen ajankohta riippuu tietojärjestelmien (EU-portaali) valmistumisesta. Asetus yhtenäistää kliinisiä lääketutkimuksia koskevat sääntelyt, ja sitä osana kliinisille lääketutkimuksille luodaan uusi hyväksymismenettely. Suurimpana kansallisia toimenpiteitä aiheuttavana kokonaisuutena on eettisen arvioinnin uudelleenjärjestäminen. Asetuksessa säädetään kliinisten lääketutkimusten hakemusten arvioinnista yksityiskohtaisesti ja menettelyyn sovelletaan aikarajoja, joita Suomen eettisen arvioinnin järjestelmä ei nykymuodossaan pysty noudattamaan. Eettisen arvioinnin toteuttaminen on, asetuksen asettamien reunaehtojen sisällä, jätetty kansallisesti ratkaistavaksi. On arvioitavissa, että uudelleenjärjestelyllä on budjettivaikutuksia. Myös viranomaistyö lisääntyy. Asetuksen aiheuttamat vaikutukset viranomaisiin ja toimijoihin tulevat esille selkeämmin täytäntöönpanon edetessä.

Kemikaalilainsäädäntö

REACH-asetuksen ongelmakohdat on nostettu esille E-jatkokirjeessä 14.2.2014.
Kemikaaliasetuksen (REACH -asetus (EY) N:o 1907/2006) toimeenpanossa on noussut ongelmaksi se, että vaatimukset ovat samat yrityksen koosta riippumatta. Tämä aiheuttaa suhteessa suuren taloudellisen ja hallinnollisen taakan pk-yrityksille. Ongelma on tunnistettu EU-tasolla ja komissio on aloittanut toimia asian korjaamiseksi. Näitä toimia on lueteltu REFIT-ohjelmassa. Valmisteilla on mm. kaksi toimeenpanoasetusta, joilla pyritään selkiyttämään ja sujuvoittamaan prosesseja. Molemmista toimeenpanoasetuksista on tarkoitus äänestää REACH-komiteassa vielä vuoden 2015 aikana.

Geenitekniikka

Geenitekniikkadirektiivejä ei ole mainittu REFIT-uudelleentarkastelun listauksissa, mutta geenitekniikkaan liittyvät säädökset tulisi huomioida tiettyjen muiden säädösten tarkasteluissa (esim. työsuojelulainsäädäntö, eläinten terveyttä koskeva lainsäädäntö, kliinisiä lääketutkimuksia koskeva lainsäädäntö ja eläinlääkkeitä koskevat säädökset) säädösristiriitojen välttämiseksi.

Valtiontukia ja julkisia hankintoja koskeva sääntely

Työ- ja elinkeinoministeriön antamassa lausunnossa (16.9.2015 TEM2015-00312) valtiontukisääntelyn osalta on esitetty, että komission tulisi antaa mahdollisimman pian käytännönläheiset esimerkit sisältävät suuntaviivat valtiontuen -käsitteestä.

Myös valtiontukien ja julkisten hankintojen välistä suhdetta olisi hyvä pyrkiä selkiyttämään komission aktiivisin toimin.

Kansainvälisten asiain johtaja Pasi Korhonen

Ylitarkastaja Maija Iles

LIITTEET

Asiasanat	EU-koordinaattorit, sääntelyn parantaminen
Hoitaa	**VNK**
Tiedoksi	ALR, EUE, LVM, MMM, OKM, OM, PLM, SM, STM, TEM, TK, TPK, TULLI, UM, VM, YM